

Pasiruošimo programa "Link LJD 2010"

2009 Lapkritis
Kelyje su kitais

"Tada **keturi vyrai atnešė** paralyžiuotą žmogų". (Mk 2, 3)

➔ Katechezė

"Tada keturi vyrai atnešė paralyžiuotą žmogų". tuos keturis vyrus, per jų nešimą, per kitus.

Pas Jėzų visados tavo kažkas atneša, atveda, atvilioja; kartais meste įmeta, įsuka, įtraukia. Ne visados - vyrai, ne visados – keturi, bet visados - kažkas kitas. Pats vienas nenuėitum, neateitum, dairytumeis kitur. Kur - nežinau, bet - kitur. Net kai atrodo, kad dabar jau pats eini link Jo, pats artiniesi, taip iš tiesų tik atrodo. Visados yra tie keturi vyrai. Ir visados yra pagunda galvoti, kad čia aš pats einu. Pagunda, deja, tik pagunda.

Jau galite pradėti ginčytis: esu jaunas, sveikas, laisvas - galiu pats eiti ten, kur noriu, netgi pas Jėzų. Taip, sutinku, yra pasaulyje jaunų, sveikų ir laisvų, dar yra, bet pas Jėzų kelias yra tiktai vienas - tarytum per

Bijau, nemokėsiu tinkamai paaiškinti, kodėl taip yra, bet yra būtent taip. (Beje, daug pasaulyje yra dalykų, kurių neįmanoma paaiškinti, bet jie vis tiek yra. Čia tokia dar viena pagundų rūšis: viską stengtis paaiškinti, užuot paprasčiausiai buvus.)

Žodis tapo kūnu, ir apsigyveno tarp mūsų. Taip buvo pažadėta, ir pažadas išsipildė. Nuo to laiko viskas kitaip. Atsirado galimybė ir kitiems žodžiams tapti kūnu, kitaip tariant, neregimieji dalykai pagaliau įgavo regimą išvaizdą. Tik mūsų akys nėra įpratusios tuos jau regimus dalykus pamatyti, o pamačius - ne visados atpažįsta. Širdies akys paprastai mato geriau, bet iki ten kartais be

galo sunku nusigauti, t.y. iki širdies. Daug kas šiame pasaulyje veikia taip, kad tą žmogaus - tegu ir jauno, tegu ir sveiko, tegu ir laisvo! - kelią nuosavon širdin ne tik apsunkintų, bet ir padarytų kuo sunkiau įveikiamą. Nes yra suinteresuotų, kad žmogus nesinaudotų nei širdies akimis, nei širdies ausimis, nei širdimi galvotų. Tačiau tik ten, širdyje, vyksta svarbiausi dalykai, tik ten, širdyje, galime tarytum pačiupinėti tai, kas kūniškame pasaulyje nepačiupinėjama, tik širdyje ir širdimi atpažįstame tuos keturis vyrus, ne tik kažkada nunešusius ligonį pas Jėzų, bet ir po šiai dienai gyvenančius su mumis ir mumyse. Ir širdyje juos gali atpažinti nepriklausomai nuo to, koku pavidalu jie buvo pasirodę.

Tokia, galima sakyti, yra Gerosios Naujienos slėpinga keistybė - tapti kūnu mūsų gyvenime, tegul ne visados pagal raidę, bet esmė visados išlieka ta pati. Na, kad ir šiame Evangelijos palyginime apie paralyžiuotąjį: tiesą sakant, gi ne taip svarbu, kiek vyrų nešė tą nelaimėlį. Tiesiog aišku ir akivaizdu, kad tiek evangeliniame pasakojime, tiek mūsų gyvenimuose ir taip turbūt iki laikų pabaigos, pas Jėzų visados atveda, atneša kiti. Yra buvę (bent man), kad tie keturi buvo įgiję dviejų - pykčio ir pavydo

pavidalą. Bet ir jie nunešė mane pas Jėzų. Kartais tai būna draugužis ar bičiulė, kartais tik nepažįstamo gatvėje sutiktojo žvilgsnis. Kartais dar kas nors, na, kad ir lietingas oras ar vėjuota diena.

Bene pats iškalbingiausias mano gyvenime susitikimas su tais keturiais vyrais buvo tuomet, kai beveik tris metus lankęs vėžiu sergantį žmogų ir jo šeimą (o jų buvo būtent keturi), tik neseniai supratau, kad, tiesą sakant, nors lankiau paralyžiuotąjį, kiekvienu mano apsilankymu tie keturi šeimos žmonės beveik tris metus vis nešė ir nešė mane patį pas Jėzų. Paralyžiuotasis esu aš. Nes aš pats nieko negaliu.

Galbūt, kas nors, širdyje peržvelgęs savo gyvenimo įvykius ir mumyse atpažins bent vieną iš tų keturių. Galbūt, bet ne tai svarbu. Svarbiausia, kad būtų atpažintas Jėzus.

➔ Klausimai-atsakymai

Ar būtina turėti bendruomenę ir palydėtojų tikėjimo kely? Mano asmeninis ryšys su Dievu juk svarbiausia.

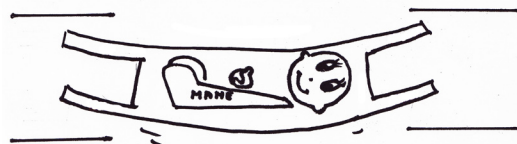
Jeigu paskaitytume Katalikų Katekizmą, rastume nebūtinai iškart suprantamą, bet štai tokią išsireiškimą: Tikėjimas Dievu yra „asmenišką“, bet „ne izoliuotą“ aktas. Paskui seka trumpas komentaras: „Niekas negali pats vienas tikėti, kaip negali ir pats vienas gyventi. Niekas nėra pats sau davęs tikėjimo, kaip nėra sau davęs gyvenimo. Tikintysis tikėjimą yra gavęs iš kitų ir privalo jį perduoti kitiems. Mūsų meilė Jėzui ir žmonėms verčia mus kalbėti kitiems apie savo tikėjimą“ (nr.166).

Bendruomenė, kaip tik ir yra ta vieta, kur galime savo tikėjimu dalintis, tiesa, ne vien žodžiu, bet ir pavyzdžiu, o taip pat, sustiprintas kitų liudijimo, augti ir savajame. Mums visuomet reikia santykio su kitais, ir ne vien, kad duotume, kiti, jei jie myli mane, gali padėti man geriau pažinti patį save, padėti pasitikėti, skleisti manyje tai kas gera. Juk taip dažnai tiek mes tiek kiti akimis ir širdimi ieško tu

keturių draugų, kurie suprastų kur mane reikia nunešti; palaikytų, kai pats esu nusilpęs, be motyvacijos. Tie žmonės, kurie mūsų pasigaili veltui, neieškodami sau naudos, neskaičiuodami laiko ir jėgų ypatingai atspindi patį Dievą. Juk Dievas, kuriuo tikime yra Trejybė, o tai reiškia, kad Dievas yra amžiname meilės santykiyje. Jis yra vienas ir trys, kaip ir mes turėtume būti savo tikėjimo kely.

Ką daryti jei neturiu aplink žmonių, kurie palaikytų, pastiprintų mane tikėjimo kely?

Kartą darėme tokią užduotį: reikėjo užrašyti ant lapo 4 žmones, kurie mano gyvenime yra arba buvo tais keturiais evangeliniais vyrais, nešančiais ar nunešusiais mane prie Jėzaus; o paskui surašyti 4 žmones, kuriuos aš nešu ar palaikau tikėjimo kely. Gerai pagalvojus jų atsirado daugiau nei 4. Juk tie, kurie mus stiprina tikėjime gali būti ir šventieji, jų pavyzdys. Kažkas išvelgė tuose 4 vyruose – 4 evangelistus...

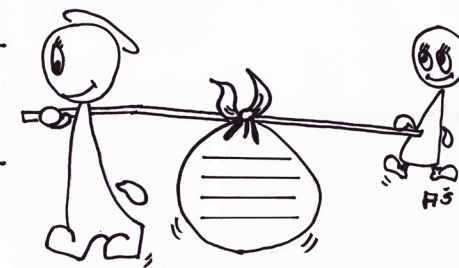

Kas tave neša prie Jėzaus?

Laiške Galatams 6, 2 rašoma: „nešiokite vieni kitų naštas...“. Tačiau kartais tai darosi nebeįmanoma, žmonės pradeda tave naudotis.

Esame susaistyti vieni su kitais kaip kūno nariai, todėl anot apaštalo Pauliaus: „jei kenčia vienas narys, su juo kenčia ir visi nariai“ (1 Kor 12, 26). Paskui Paulius vysto šią mintį dar toliau: „Akis negali pasakyti rankai: ‚Man tavęs nereikia, ar galva kojoms: ‚Man jūsų nereikia.‘ Priešingai, tariamai silpnesnieji kūno nariai yra kur kas reikalingesni... Tvarkydamas kūną, Dievas skyrė daugiau pagarbos tiems nariams, kurie jos stokojo, kad kūne nebūtų susiskaldymo ir patys nariai rūpintųsi vieni kitais“ (12, 15-25).

Ir dar patiko viena išvalga: jei melžiamės už žmogų norėdami, kad jis pasikeistų kaip mes norim, o jis nesikeičia, gali būti, kad jis toks nepatinka man, bet patinka toks

Ką tu neši prie Jėzaus?

Dievui ir Dievas naudojasi juo, kad leistų man augti, kad leistų pranokti bendrai savo žvilgsnį į kitą.

Tie keturi vyrai iš Morkaus evangelijos 2 sk. sugadino stogą siekdami savo tikslo. Kodėl būtina reikėjo ardyti stogą, ar ne padariau būt buvę palaukti Jėzaus kol jis išeis iš namo pabaigęs mokymą?

Kartais matau, kad dėl tikėjimo tikintieji kenkia kitiems, bet to patys net nepastebi. Toks jausmas, kad jiems nerūpi žmogiški dalykai.

Visi žinom šią taisyklę: tikslas nepateisina priemonių. Net jei mūsų tikslas pats kilniausias, jo siekdami negalim griauti kitų žmonių gyvenimų. Tačiau jei žvelgiame į evangelijoje aprašomą stogo išardymą, būkim mažiau pretenzingi: Jėzaus laikmečiu stogai nebuvo dengiami iš prabangių čerpių ar nerūdijančios skardos. To meto stogas galėjo būti lengvai

praardytas ir lengvai užtaisytas. Pats Jėzus, matydamas tų keturių vyrų tikėjimą, apie stogą net neužsiminė.

Atsakant į antrą klausimą, pats Jėzus, norisi pradėti teiginiu: pats Jėzus, būdamas Dievu tapo žmogumi, todėl visa, kas žmogiška tapo jo dalimi. Jis pažino žmogaus ieškojimus, jo meilės ilgesį, jo silpnumą ir netgi klaidžiojimus beieškant laimės. Todėl remiantis Jėzaus nuostata į žmogų, visad, prieš reiškiant kritiką apie kitą žmogų, dar ir dar kartą reikia prisiminti, kad jis yra silpnas žmogus, pažeistas gimtosios nuodėmės kaip ir mes visi. Kartais padarome kažką nepriimtino kitiems, o mums atrodo, kad darėme tai, kas atrodė geriausia. Net ir apaštalas Paulius aptiko ir puikiai įvardino, sakydamas, jog dažnai „nesuprantu, ką darau; nes nedarau to, ko noriu, bet darau tai, ko nekenčiu“ (Rom 7, 15). Tačiau jis priduria kažką svarbaus: „Bet jei aš darau tai, ko nenoriu, tai nebe aš tai vykdu, bet manyje gyvenanti nuodėmė“ (7, 20). Šie žodžiai mane kviečia susiformuoti nuostata,

kad net jei kitas ir yra krikščionis darantis nepriimtinius dalykus, neturiu teisės jo teisti kaip asmens, galiu vertinti tik jo veiksmą. O ir to paties geriau nedaryti, jei nemyliu to žmogaus dėl Kristaus; kitaip, taisydamas jį, galiu pastūmėti į kitą nuodėmę.

Kartais nežinau kaip geriau padėti kitam: ar fiziškai, ar dvasiškai.

Bent jau aš, prieš stengdamasi padėti, pasveriu situaciją: ar tai bus mano jėgose ir ar ši pagalba, jei ji fizinė, pagelbės žmogui gražinti savo orumą. Dar kartais vadovaujuosi vidine taisykle: „daryk kitam tai, ką norėtum, kad tau kiti padarytų, jei atsidursi panašioje situacijoje“. Kartais gyvenimas parodo, kad savo paslaugų nevisad reikia siūlyti, nes kitas nepasiruošęs jų priminti; tačiau, tie, kurie prisistato kaip „neliečiamieji“, dažniausiai ir būna tie, kuriems to prisilietimo labiausiai reikia; Jei jau ne mūsų, tai gal bent to žmogaus geriausio draugo dėmesys padėtų...

➔ Asmeninė piligrimystė

Šv. Rašto ištrauka

„Tada keturi vyrai atnešė paralyžiuotą žmogų.“ (Mk 2, 3)

Klausimai apmąstymui

- Ką Tau reiškia draugystė?
- Ar Tavo gyvenime būtų tie „keturi vyrai“, kuriems skambintum net 3 valandą nakties ištikus nelaimei?
- Ar stengiesi su savo draugais kartu eiti arčiau Dievo?
- Ar laikai Jėzų savo draugu?
- Kaip Tau atrodo, kodėl yra svarbu tikėjimo kelionėje nebūti vienam, bet priklausyti bendruomenei, grupei?

Maldos intencija

Melskime Dievą, kad Jis padarytų mus vienu iš tų „keturių vyrų“ ir mes savo gyvenimu, tikėjimu, malda, darbu bei pavydžiu vestume kitus prie Jėzaus.

Užduotis – praktinis pasiūlymas

Kiekvieno mūsų gyvenime yra žmonių, kurie savo malda, padrasinimu, pamokymu mus „neša“, veda prie Jėzaus. Esame broliai ir sesės Kristuje Jėzuje, tačiau labai dažnai pamirštame ar net nepagalvojame vienas kitam dėkoti už tikėjimo pavyzdį. Todėl pagalvok kas Tau yra tie žmonės ir bent vienam iš jų parašyk laišką, dėkodamas už jo tikėjimo pavyzdį. Jeigu yra, pabandyk prisiminti ir parašyti konkrečią situaciją, kur to žmogaus tikėjimas, palaikymas ar tiesiog buvimas Tave sustiprino, pagudė, padrasino.

➔ Bendruomenės prisistatymas

Fokoliarai

Trumpa Fokoliarų judėjimo istorija

Mūsų judėjimas yra vienas iš Katalikų bažnyčioje 20 a. kilusių judėjimų. Jo tikslas - prisidėti prie vieningo pasaulio kūrimo, remiantis visuotinės brolybės idėja. Judėjimas vienija įvairaus amžiaus, rasių, kultūrų, socialinės padėties bei skirtingų religinių įsitikinimų žmones, kurie likdami ištikimi savo tapatybei, tuo pačiu siekia plėtoti abipusę pagarbą ir tarpusavio meilę grindžiamą dialogą.

Iš kur atsirado mūsų judėjimo pavadinimas? Fokoliarų (it. focolare – židinys, šeima) vardą tarp Trento žmonių jis nusipelnė dėl evangelinės meilės ugnies, kurią skleidė judėjimo įkūrėja Chiara Lubich ir jos pirmosios draugės.

Kaip gimė judėjimas? Fokoliarų judėjimo istorija prasidėjo Antrojo pasaulinio karo metais, Šiaurės Italijoje. Karo metu, kai aplinkui viskas virto griuvėsiais, nuolaužomis, įsivyravo neapykanta ir žiaurumas, dvidešimtmetė mergina Chiara Lubich stebėjo, kaip su bombardavimais kartu nyksta žmonių idealai ir svajonės. Tuomet jai šmėstelėjo mintis: ar yra toks idealas, kurio niekas nesunaikintų? Įsižiebė uždeganti kibirkštis – „akinantis atradimas“: yra Vienintelis, kurio „nesusprogdins jokia bomba“, tai Dievas. Per Meilę patiriamas Dievas iš karto pakeitė merginos gyvenimą. Šia patirtimi ji dalijosi su pirmosiomis draugėmis. Dėl intensyvių karo veiksmų į slėptuves joms teko bėgti naktį ir dieną. Su savimi pasiimdavo tik Evangeliją. Joje perskaityti žodžiai „Tegul visi bus viena!“ tapo Chiaros ir jos draugių gyvenimo pagrindu. Jos suprato, kad kiekvieną dieną galima

konkrečiai gyventi naujai atrastu Idealu. Karo nusiaubtame mieste Chiara ir jos draugės su miesto gyventojais pradėjo dalintis viskuo: daiktais, namais, pagalba, pinigais. Gyvenimas tapo kitoks atradus tarpusavio meilės įsakymą. Atsirado tikrumas, kad Evangelijoje slypi atsakymas į kiekvieną asmeninę ir socialinę problemą.

Šiandien judėjimo vienybės ir brolybės erdvė apima naująsias šeimas, jaunimą už suvienytąjį pasaulį, paauglius už vienybę, savanorius, kunigus, parapijas, vienuolius ir kitus. Įkvepiantis ir gaivinantis vienybės dvasingumas, kuriuo skirtingais būdais gyvena tiek tikrieji judėjimo nariai, tiek ir jam pritariantieji bei simpatizuojantieji - daugiau nei 2 milijonai žmonių iš skirtingų pašaukimų ir religinių įsitikinimų - yra gyvas 182 pasaulio šalyse.

Steigėja Chiara Lubich ypatingai pasitikėjo jaunimu, pabrėždavo, kad jis siekia aukščiausių tikslų ir ieško didelių idealų. Mes, Fokoliarų judėjimo jaunimas, esame iš įvairių šalių, socialinių sluoksnių ir religijų išipareigoję radikaliai gyventi vienybės dvasingumu. Susijungę pasaulyje į vieną tinklą, mes susitinkame mažose grupėse,

Chiara Lubich
(1920-2008)

vadinamosiose „vienybėse“, ir ten patiriame gyvybišką jėgą, sklindančią iš Jėzaus buvimo tarp mūsų, pažadėto žodžiais: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu“, tai yra Jo meilėje. Gavę jėgų, savo gyvenimo liudijimu, sava kalba – muzika, meno, sporto, kultūriniais renginiais – šiandien stengiamės perteikti krikščioniškąjį vienybės idealą bendraamžiams.

Ką mes veikiame? Mūsų tikslai – prisidėti prie suvienytojo pasaulio kūrimo, kuriame visi yra broliai, kitais žodžiais tariant, siekti Jėzaus testamento „Tegul visi bus viena“ įgyvendinimo. Norėdami tai įgyvendinti, pasitikime evangelinės meilės, turinčios tapti tarpusavio meile, galia, stengiamės ją nešti į visus kasdieniniu santykius, savo

darbo ar mokslo vietas. Dažnai tai darome konkrečiais būdais. Pirmiausia su savo bendraamžiais gyvename mūsų dvasingumu per konkrečias iniciatyvas ir įvairias veiklas: rengiame pagalbos akcijas savo gyvenamojoje aplinkoje, lankome ligonius, senelius, vaikus, tvarkome aplinką. Neturintys religinių įsitikinimų ar kitų tikėjimų jaunuoliai irgi dalyvauja mūsų

veiklose, laikydamiesi „aukso taisyklės“: daryk kitiems tai, ką norėtum, kad jie tau darytų. Be to, kiekvieną mėnesį kartu gyvename Evangelija ir dalijamės patyrimais pasitelkdami „Gyvenimo žodį“ – Evangelijos frazę, kurią kartu su judėjimo įkūrėjos trumpu komentaru gauna judėjimo nariai visame pasaulyje.

➔ Liudijimas

Buvau tik aštuonerių metų, kai per tikybos pamoką mokytojas pasiūlė važiuoti į vasaros stovyklą. Niekas apie ją nepasakojo, išskyrus vieną dalyką: „toje stovykloje, bus tik viena taisyklė, kaip sakė Šv. Augustinas, mylėk ir daryk, ką nori“. Įdomu, pamaniau. Į stovyklą atvykau su mama ir sese. Nuo pat pirmos akimirkos ten susirinkę žmonės, man pasirodė ypatingai simpatiški ir mieli. Nors jų nepažinojau, visi man šypsojosi, domėjosi manimi. Kadangi kasdienybėje buvau pripratusi, jog suaugusiųjų draugijoje aštuonmetė yra mažai kam įdomi, ypatingai man pasirodė keista, kad ten suaugę į mane žiūri kaip į sau lygią su dideliu nuoširdumu ir dėmesiu. Be to, pastebėjau, jog ta bendruomenė gyvena nesivadovaudama pasaulio

dėsniais, lyg eina prieš srovę, kaip antai, mane nemokančią žaisti tinklinio, kiekvieną kartą nuo suolo kviesdavo prisijungti, nors jau buvo aišku, kad komanda kurioje būsiu – pralaimės. Netrukus supratau, jog tie žmonės turėjo kažkokią paslaptį, kuri yra daugiau nei gyvenimiški laimėjimai ar pergalės. Žingsnis po žingsnio susipažinau su fokoliarų judėjimu ir jo neišsemiamu dvasingumu. Šiandien jau beveik dvidešimt metų stengiuosi gyventi Fokoliarų įkūrėjos Chiaros Lubich atrastu „Idealu“: leisti Jėzui užimti pirmą vietą mano gyvenime, antgamtiniu būdu vienytis su kitais, kasdieninį gyvenimą grįsti mūsų taip vadinamu ‘meilės menu’: mylėti savo artimą taip, kaip Jėzų; mylėti visus,

neskiriant žmonių; mylėti pirmai, nelaukiant, kol kitas mane pastebės; mylėti priešą ir dar daugybe kitų dvasinių perlų, kurie padeda man dvasiškai tobulėti.

Nežinau, kaip būtų pasisukęs mano gyvenimo kelias, jei nebūčiau sutikusi šios bendruomenės... Per tiek metų joje supratau bendruomeninio dvasingumo svarbą. Išmokau augti meilėje Dievui per konkrečią meilę broliui, kuris yra šalia. Atradau, jog esant tarpusavio meilei Dievas iš tiesų yra „tarp mūsų“ ir man kalba. Niekada anksčiau taip aiškiai negirdėjau Jo balso! Dabar esu tikra, jog eiti link Dievo bendruomenėje yra daug lengviau nei vienam. Mane nustebino, jog šventumą galima pasiekti ne tik didiems šventiesiems ar jau žemėje Dievui pasišventusiems žmonėms, bet

kiekvienam iš mūsų, jei vykdome Jo valią ir gerai nugyvename kiekvieną ‘dabartinę akimirką’. Panorau Dievui suteikti pirmą vietą gyvenime, nors ir būčiau pašaukta santuokai. Pamėginau mylėti savo sužadėtinį ne tik žmogiška, bet ir dieviška meile, kuri vėliau tapo mūsų santykių pagrindu. Pagaliau atradau bažnyčios, kuri man lig tol atrodė susiskaldžiusi, hierarchiška ir šalta, grožį! Ir už visą tai ir dar daugybę nuostabių patirčių ir atradimų turiu dėkoti, visų pirma Jam, kuris mane, aštuonmetę mergaitę, ten netyčia nuvedė, ir Fokoliarų judėjimo bendruomenei, kuri mano gyvenime užima vieną iš svarbiausių vietų.

Milda

Veikla

Menas mylėti arba Meilės menas visai savitei

Daugeliui iš mūsų įvairiose gyvenimo situacijose kyla klausimai: ar įmanoma mylėti kiekvieną akimirką? Mylėti tą, kuris yra šalia, kuris nesimpatiškas? Mylėti priešą! Ar mylėti kiekvieną sutiktąjį yra paprasta?

Tad kviečiame visus išbandyti šį meilės meną, kuris yra paplitęs visame pasaulyje. Juo bando gyventi taip pat ir vaikai.

Tam tikslui galite pasigaminti korteles kiekvienai dienai su užrašyta mintimi:

Pirmadienis: **Mylėti visus**

Antradienis: **Mylėti pirmam**

Trečiadienis: **Mylėti artimą**

Ketvirtadienis: **Matyti Jėzų kitame**

Penktadienis: **Tapti viena su kitu**

Šeštadienis: **Mylėti priešą**

Susitikę po savaitės, grupelėse galite pasidalinti savo savaitės patyrimu – kaip sekėsi gyventi šiomis frazėmis kiekvieną dieną.

Taip pat ir mes laukiame jūsų užrašytų patyrimų, kuriuos galite mums atsiųsti šiuo adresu:

Fokoliaras, Žirgo g. 1-32, 10221 Vilnius
ir elektroniniu paštu: fpcfem@takas.lt

Atviro stogo diena

Sveikas jaunime,

lapkričio mėnesį Jus kviečiame į mūsų bendruomenės prisistatymą. Mes susitinkame keliose grupėse, viena iš jų labai mėgsta būti kartu ir veikti kažką praktiško ir konkretaus, kita grupė labiau domisi dvasiniais gyvenimo aspektais.

Nors konkreti mūsų veikla (įvairios akcijos, pagalba) mums nėra svarbiausias dalykas, bet per ją mes galime pasitikrinti daug savo nuostatų ir svarbiausia patirti davimo džiaugsmą. Kaip ir mes, lapkričio mėnesį jūs galite patys pabandyti kažką padaryti savo aplinkoje. Idėjų galite pasisemti iš tinklapio pristatančio mūsų veiklą. Tam paruoštas ppt/, o šiuo adresu galite jį parsisiųsti: <http://www.esnips.com/doc/069cabe7-1c8d-4ad7-857c-756dadbaafb8/Musu-jaunimo-akcijos-galutinis>

Susitikime, į kurį jus kviečiame, galėsite visisems papasakoti, kaip sekėsi. Po susitikimo jums paruošėme siurprizą!

Apie jūsų dalyvavimą atviro stogo dienoje prašau informuoti: info@focolare.lt arba telefonu: 8-610-37223

Vytautas Jasiukevičius

Atviro stogo dienos vyks:

- Lapkričio 22 d. (sekmadienį) Vilniuje, 10.00 val. Vilniaus arkivyskupijos pastoracijos centre (Aušros vartų g. 12)

- Lapkričio 29 d. (sekmadienį) Kaune, 10.00 val. Kauno arkivyskupijos jaunimo centre (Vilniaus g. 7)

Brangieji,

Kreipiamės šiandien į Jus prašydami užtarti malda artėjančias Lietuvos jaunimo dienas 2010 „Kelkis ir eik!“ (Mk 2,1-12). Jos įvyks paskutinį birželio savaitgalį Panevėžyje.

Trokštame, kad šis jaunimo susitikimas visų pirma būtų dvasinis ir visos Lietuvos Bažnyčios įvykis. Be visų rūpesčių ir darbų, kuriuos ruošdamiesi turime atlikti, norime Viešpačiui patikėti kiekvieną jauną žmogų, kurį Jis nori prakalbinti.

Maldos akcija už artėjančias jaunimo dienas prasideda spalio 1, Šventosios Teresėlės, praėjusių LJD 2007 globėjos, dieną ir tęsis iki pat birželio 26 dienos. Kiekvienas mėnuo turi savo ypatingą intenciją, kurią prašome prisiminti savo bendruomenės maldos susirinkimuose ar švenčiant Eucharistiją.

Melskimės vieni už kitus, kad Viešpats mus visus neštų ir kad išmoktume nešti vienas kitą.

*Lietuvos Vyskupų Konferencijos jaunimo pastoracijos vardu,
Pirmininkas Vyskupas Rimantas Norvila*

Dieve, mūsų Tėve, pašvenčiame Tau Lietuvos jaunimo dienas 2010 Panevėžyje. Mes pasitikime Tavimi ir Šventojo Kazimiero užtariamai meldžiame: už jaunimo bendruomenės. Tegul LJD tampa atsinaujinimo, stiprybės ir malonės šaltiniu.

➔ Malda už Lietuvos Jaunimo Dienes 2010

Jėzau, Dievo Sūnau,
tikras Dieve ir tikras žmogau, / Pažvelki į mus!

Jėzau, su mumis esantis,
mums gyvenimo žodį skelbiantis,
besąlygiškai mus priimantis, / Kveski mus!

Jėzau, Mūsų draugus įkvepiantis,
Mūsų tikėjimu pasitikintis,
Mūsų tikėjimu besistebintis, / Lauki mūsų!

Jėzau, Į mūsų troškimus atsiliepiantis,
Turintis galią atleisti nuodėmes,
Mums malonę dovanojantis, / Drąsinki mus!

Jėzau, kviečiantis keltis ir eiti,
pastatantis mus ant kojų,
gydantis mūsų negalias, / Pakelki mus!

Jėzau, perprantantis mūsų širdies sumanymus,
įžvelgiantis mūsų širdies troškimus,
mums tiesą atskleidžiantis, / Pasigailėki mūsų!

Jėzau, mus į tikruosius namus parvedantis,
Mus į gyvenimą sugrąžinantis,
Dangų dėl mūsų praplėšiantis, / Lydėki mus!

Jėzau, Tu esi mūsų Viešpats, Gyvojo Dievo Sūnus,
Didžiausios nuostabos, dėkojimo ir šlovinimo vertas. Amen.